

LIST PASTERSKI BISKUPA OPOLSKIEGO Z OKAZJI TYGODNIA POWSZECHNEJ MODLITWY O JEDNOŚĆ CHRZEŚCIJAN W ROKU 2014

Drodzy Diecezjanie, Siostry i Bracia w Chrystusie Panu!

Także w tym roku z okazji Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan zwracam się do Was z wezwaniem do modlitwy w intencji jedności wszystkich wyznawców Chrystusa żyjących w różnych Kościołach i wspólnotach kościelnych. Kilkoma krótkimi refleksjami pragnę tę intencję zaktualizować.

Doświadczenia Kościołów z Kanady

Tegoroczne teksty do nabożeństw w Tygodniu Modlitw, przygotowane przez watykańską Radę ds. Jedności Chrześcijan i Światową Radę Kościołów, mają swoje źródło w doświadczeniu chrześcijan z Kanady. To dziś drugie co do wielkości państwo w świecie, liczy wprawdzie tylko 34 mln mieszkańców, ale etnicznie, religijnie i wyznaniowo jest bardzo zróżnicowane. Po pierwszych emigrantach z Francji, którzy w większości byli katolikami, na tereny Kanady przybyło także wielu protestantów i anglikanów. Napięcie międzywyznaniowych początkowo nie odczuwano. Jezuiccy misjonarze potrafili doskonale współpracować z ludnością tubylczą i protestantami. Sytuacja międzywyznaniowa zaczęła się komplikować dopiero pod koniec XVIII w., gdy kolejne fale emigrantów ze wszystkich stron świata zaczęły tworzyć wielką mozaikę narodową, kulturową i religijną. Dziś kanadyjscy chrześcijanie stanowią 90% ludności kraju, w tym katolicy prawie 40%. Obecne są również wspólnoty żydowskie, muzułmańskie i hinduskie. Kanadyjska Rada Kościołów zrzesza 24 wyznania reprezentujące tradycję rzymskokatolicką, anglikańską, ewangelicką, prawosławną i orientalną.

Głównym problemem wszystkich Kościołów Kanady jest zjawisko postępującej sekularyzacji. Spada liczba wiernych w Kościołach tradycyjnych, które często zajęte troską o zachowanie dotychczasowych struktur i stylu życia utraciły moc ewangelizacyjną, duszpastersko przestały odpowiadać na religijne potrzeby wiernych – zwłaszcza ludzi młodych.

Dzisiaj widoczne podziały przebiegają między Kościołami katolickim i prawosławnym, które bronią tradycyjnych wartości, a Kościołami ewangelickimi, liberalnymi w swych poglądach. Różnice dotyczą zwłaszcza kwestii etycznych (aborcja, eutanazja, in vitro, homoseksualizm) czy też roli kobiety w społeczeństwie i Kościele. W kontekście różnic między tymi dwoma tradycjami zrozumiałe jest hasło, które chrześcijanie z Kanady zaproponowali chrześcijanom w całym świecie na tegoroczny Tydzień Modlitw. Jest nim pytanie z Pierwszego Listu św. Pawła do Koryntian: „Czyż Chrystus jest podzielony?”

„Czyż Chrystus jest podzielony?” (1 Kor 1,13)

Świętego Pawła niepokoiły spory, uprzedzenia i podziały w korynckiej gminie uczniów Chrystusa. Dlatego prowokacyjnie pyta: „Czyż Chrystus jest podzielony?” W tym pytaniu możemy dostrzec wezwanie do spojrzenia na siebie i nasze kościelne wspólnoty. Dla św. Pawła czymś oczywistym było, że jak Chrystus jest jeden, tak też Jego Mistyczne Ciało, którym jest Kościół, nie może być podzielone.

Wiara w Chrystusa jest podstawą wewnętrznej duchowej integralności chrześcijanina, jak i jedności każdej wspólnoty kościelnej – począwszy od rodziny jako Kościoła domowego. Jeśli rzeczywiście żyjemy przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie, to nie możemy nigdy zapominać, kim On dla nas jest i co dla nas uczynił. W *Credo* wyznajemy: „On to dla nas ludzi i naszego zbawienia przyjął ciało z Maryi Dziewicy”. Św. Jan w Prologu swojej Ewangelii uzupełnia prawdę o Chrystusie jako Odwiecznym Słowie prawdą o wierzących: „Wszystkim tym, którzy je przyjęli dało moc, by stali się dziećmi Bożymi” (J 1,12).

Nie możemy również zapominać o Jego obecności w naszych bliźnich. „Wszystko, co uczyniliście jednemu z tych braci moich najmniejszych, Mnie żeście uczynili” (Mt 25,40). Ze względu na Chrystusa nie możemy żyć samotnie i dla siebie, nie możemy izolować się od innych lub też tylko udawać, że tworzymy jedność Kościoła domowego czy parafialnego. Życie w Chrystusie to umiejętność otwierania się na innych, przyjmowania ich obecności jako daru, który ubogaca. Sami też dla innych winniśmy być takim darem. Wzajemna wymiana darów jednoczy i duchowo ubogaca nas i nasze chrześcijańskie wspólnoty.

Solidarność z chrześcijanami w Syrii

Kościół z Polskiej Rady Ekumenicznej i Konferencja Episkopatu Polski pragną, żeby piątek 24 stycznia 2014 r. był dniem solidarności z chrześcijanami w Syrii. Tam i w wielu krajach, gdzie rządzą muzułmańskie klany, wprowadzane są radykalne formy islamskiego prawa szariatu, które nie toleruje wyznawców innych religii, zwłaszcza chrześcijan. Chcemy pamiętać o tych, którzy cierpią prześladowanie z powodu swej przynależności religijnej.

Chociaż papież Franciszek, biskupi Kościołów Wschodnich i biskupi katoliccy nawołują do pokoju, to islamscy wojownicy doprowadzili już do całkowitego wyhludnienia niektórych miejscowości zamieszkałych przez chrześcijan. Antychrześcijański fanatyzm sprawił, że z 2 mln. syryjskich chrześcijan ponad 0,5 mln opuściło ojczysty kraj, nie widząc innej możliwości ocalenia życia. Ubywa chrześcijan tam, gdzie był Kościół początków – na ziemiach Palestyny, Libanu i Syrii.

Niestety, światowe i polskie media niechętnie informują o prześladowaniach za wiarę i o zabijaniu chrześcijan. Tymczasem w samym tylko w 2013 r. za wiarę chrześcijańską oddało życie ponad 70 tys. osób.

„Od konfliktu do komunii”

W minionym roku w związku z 50. rocznicą rozpoczęcia oficjalnego dialogu katolicko-luterańskiego, a także w związku ze zbliżającą się 500. rocznicą Reformacji (2017) Kościoły luterańskie i Kościół rzymskokatolicki wydały wspólnie wypracowany obszerny raport pt. „Od konfliktu do komunii”. Dotyczy on duchowych, teologicznych i historycznych relacji pomiędzy luteranami a rzymskimi katolikami. Już sam tytuł dobrze oddaje przebytą drogę: od reformacyjnego konfliktu do dzisiejszej ekumenicznej wspólnoty – komunii.

Twórcy dokumentu podkreślają, że Jezus Chrystus winien stanowić centrum życia religijnego chrześcijan. Jeżeli Jezus Jego nauka będą radością życia Jego wyznawców, to całemu światu łatwiej będzie uwierzyć, że Bóg powołuje nas wszystkich do wspólnoty ze sobą, do wspólnoty w Kościele, do wspólnoty żyjącej nadzieją wieczności.

Autentyczne świadectwo o Chrystusie i Jego Ewangelii wymaga samokrytycznego spojrzenia na historię i teraźniejszość każdego z Kościołów – także na stan życia religijnego w naszych parafiach. Niestety, my chrześcijanie nie zawsze dorastamy

do wymagań Ewangelii. Zbyt często bezkrytycznie, a nawet koniunkturalnie dopasujemy się do sposobów myślenia i działania otaczającego nas świata. Tymczasem zasadniczą drogą do większej wspólnoty i jedności w Chrystusowym Kościele jest „życie w duchu Ewangelii” (por. UR, nr 7).

Drodzy Diecezjanie, niech święta sprawa jedności będzie Wam w tych dniach szczególnie bliska, a na trud zaangażowanej i gorliwej modlitwy z serca Wam błogosławię.

Wasz Biskup

+ *Andrzej Czaja*

† *Andrzej Czaja*

Opole, Uroczystość Objawienia Pańskiego 2014 r.

Was, Drodzy Współbracia Kapłani, proszę o odczytanie niniejszego listu w niedzielę 19 stycznia br. albo o udostępnienie go wiernym w wersji drukowanej. Proszę też w dniach 18-25.01.2014 pamiętać o wspomnieniu świętej sprawy jedności chrześcijan w „Modlitwie wiernych”.